

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 193.

Ottende Sæssion.

52de Møde.

Torsdagen den 12te Februar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Af det ærede Mindretal er der talt Meget om de moralske Garantier, men, naar Rigsdagen skal have sine moralske Garantier i det parlamentariske System og i en retfærdig Rigsretsdom, saa maa jo ogsaa Ministeriet finde sine moralske Garantier i en retfærdig Rigsdag. Selve den Anskuelse, at en parlamentarisk Regjering gjør en Ansvarsslov som denne mindre nødvendig, maa forøvrigt væsentligt falde bort, naar man tager Hensyn til den Stilling, hvori Rigsdagen staaer som Provinds-Rigsdag. Naar den stod som en Fællesrepræsentation, med den hele Myndighed, som deraf vilde følge, og med den Samarbejden med det samlede Ministerium, som vilde blive en Følge deraf, ja, da var Forholdet anderledes; men det er væsentligt forandret ved Fællesforsatningen.

Det ærede Medlem, som sidder ved Siden af mig (Lienroth), vandrede meget vidt omkring. Han talte om Fæstesagen, om Eiendomsret, som Proudhon i Tittelen paa sin Bog betegnede som Tyveri; i sin Udvikling gik han tilbage til den før-Christelige Tid, jeg veed ikke, om han sigtede til Indien, China eller til Palæstina; han fortalte, at man i de Tider, han sigtede til, havde andre Ideer om Eiendomsretten, og at vi skulle lade Enhver beholde Frugten af Arbejdet. Her er jo netop Tale om at have Eiendomsretten; han vilde

have al anden Eiendomsret; men naar Statens Eiendomsret blev krænkert, skulde det kunne skee, uden at vi kunde gjøre vor Ret gjældende. Han tænker kun paa den ene Side af Sagen, han tænker kun paa den ene Part, der kunde miste sin Eiendomsret, men han behandler meget stedmoderligt den anden Part, hvis Eiendomsret han ikke synes at have det Allermindste tilovers for.

Den ærede Rigsdagsmand for Hjørring (Fischer) talte om, at der kunde gives Tilfælde, i hvilke Ministeriet var pligtigt til at afholde Udgifter udenfor Finantløven; det er ganske vist, men han siger, at der er en fuldkommen Modsigelse imellem at være pligtigt til at afholde visse Udgifter, og at der senere kan blive Spørgsmaal om at gjøre et Ansvar gjældende, fordi Pligten er opfyldt. Ja, men her kommer det netop an paa Rigsdagens Opfattelse af Sagen. Spørgsmaalet er, om Rigsdagen anseer disse Udgifter for nødvendige eller ikke; Spørgsmaalet er ikke alene, om Ministeriet fra sit Standpunkt anseer dem for nødvendige; det kommer ogsaa an paa, om Rigsdagen mener, at Pligten var tilstede eller ikke; naar den mener, at Udgiften har været afholdt medrette, kan der selvfølgelig ikke være Tale om Ansvar. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at naar man har Noget for de Penge, der ere blevne anvendte, maatte der tages Hensyn dertil; han talte saaledes om det fælles Ridehuns — jeg tør nu vel tale derom, uagtet det nu er en Fællessag; thi paa den Tid, det blev opført, var det i alt Fald en Rigsdagsdag. — Jeg skal i den Anledning henlede Opmærksomheden paa, at det er en Selvsølge, at naar Vedkommende betalte den